

Ett kast till

Från början av 1900-talet och fram till 1920-talet hade siken lekplats där Kuttingsån rinner ut i Lången. Under "gångstin" kunde man håva skruckvis med småsik där. Leken inträffade vid mickelsmässtiden, och då letade sej mycket manfolk från byn till "Köttingsån" för att "tifiska".

Tidvis kunde sikstimmen komma som en tjock gröt, och då var det bara att stå där och "häva" och håva. Mera sällan fick man väl håven full för varje håvtag. Det krävdes ett visst handlag och vana för att fånga siken med håven. Ty även på den tiden kunde nog "gröten" bli jämförelsevis tunn ibland.

Hävningen skedde efter mörkrets inbrott, och i skenet från fotogenlyktor och tjärvedseldar på åstranden stod man där och lurade på småsiken. Tifisket var många gånger givande och hade framför allt sin speciella tjusning. Det var "görtrevli" att stå där på stenarna och lyssna till siken när den med ryggarna i vattenbrynet for "spallrande" av och an, medan höstmörkret låg tungt över Lången och Kuttingsån brusade sakta.

Enligt många mening var det händelsen med noten som satte stopp för sikens lek för all framtid. Förut hade bara lite lagom avundsjuka rått mellan gubbarna, och denna föranledde väl någon mer eller mindre giftig pik ibland. Men det var ingenting jämfört med den gräsliga ovänskap som utbröt när noten blandade sej i leken.

Kanske var det den tilltagande trängseln på lekplatsen som gjorde att några övergav håven och tog till den olycksaliga noten. I förväg hade man rensat upp botten så att allt skulle vara klart till lektiden. Alltnog, första notsvepet gjorde man i början av 1920-talet och många håvare stod denna minnesvärda kväll och väntade på att siken skulle komma in. Men naturligtvis kom ingen fisk, för den tog sej inte in, och förbittringen steg hos "håvgubbarna". Deras läge var också det sämsta tänkbara då de befann sej innanför notgubbarna som höll till utanför och i givande notsvep tog siken när den var på väg in. För att inte bli alldeles utan fisk beslöt några håvare att förhandla med notlaget och bad dem hålla upp lite så siken tog sej fram. En i notlaget var, liksom flera andra upprymd av god sikfångst och stark dryck, och svarade då: "Vi gör ett kast te". Vilket man också gjorde.

Men nu bar det sej inte bättre än att någon hade stuckit ut ett nät, och detta kom nu med i notsvepet och revs sönder. Men den som föreslagit "ett kast till" sa bara om missödet: "Dä jör föll ittna, e nätslärve kan je föll betala".

Stämningen var laddad förut och detta "kast" utlöste en gruvlig träta mellan gubbarna. Grälet blev mycket högljutt. En av kämparna var legendarisk för sitt målföre som han inte sparade på i situationer som denna. När han hov upp sin tordönstämman "skvall" det mellan Kuttingen och Hammarn.

Sedan grälet lagt sej återvände fiskarna till lekplatsen och håvade småsik för sista gången. Ty efter bråket har ingen sik under lektiden synts till vid Köttingen. Mången påstår än idag att det var ovänskapen som gjorde slut på det fisket. Andra har en annan förklaring och säger att det grott igen i utloppet. Siken trivs inte där, påstår de, ty i gräs och dya vill siken inte leka. De som ändå tror på det mystiska med tvärstopp på leken efter bråket, svarar på detta resonemang: "Nog ser det konstigt ut, för inte kunde väl åa tvärgro igen på det viset". Men hösten efter det där med noten fanns inte en sik nedanför rännen.

Hur pass omsorgsfullt detta undersökts vet man väl inte så noga. Det kan väl tänkas att någon "strörling" gått in också efter bråket. Vad man nu med bestämdhet vet är att ingen leksik går in i åmynningen som numera är igengrodd med gräs och dy.

Ur Vävtråden , årgång 1 – 1962

Berättat av John Hedström